

Jézus Jeruzsálem felé tart. Az előzőekben a tanítványait tanította, „tette helyre”. Most három idegennel beszél, van, aki megszólítja, van, akit Ő szólít meg.

Jézus követéséről van szó. Amit Jézus ennek a három embernek mond, azzal a tanítványait is tanítani akarja. – Őket korábban elhívta Jézus: „kövess engem”.

Jézus eddig is tanította őket, hogy mit jelent ez: „ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát”. Előtte arról beszélt nekik, hogy neki szenvednie kell és meg kell halnia. Erről később is beszélt – és a tanítványok egyre mélyebben látják, mit jelent Jézust követni.

Nemcsak vele menni, hanem tanulni is Jézustól – tanulni Őt magát (ld. Ef 4,20): azt, hogy Ő kicsoda és milyen. Kicsoda: „ez az én szerelmes fiam, Őt hallgassátok” – nem lehet neki „sátrat készíteni”, letáborozni vele, hogy csak mi magunk legyünk vele és „érezzük jól magunkat”. Ő továbbmegy, mindig arra, amerre és amikor az Atya küldi. – Milyen: „hogyan megtartsa (az emberek lelkét)” (9,56).

Az első idegen: „Követlek, Uram, bárhová mégy.” – Jézus ismét tanít valamit az Ő követéséről: „nincs hova fejét lehajtania”: az Ő követésében nincs kényelem. Aki Jézust követi, annak nem lehet fontosabb a kényelem. Ha rám bíz valamit, hogy végezzem el, azt úgy és akkor kell elvégeznem. Pl. ha azt mondja: menjek el valakihez most, nem mondhatom, hogy „majd ha jó idő lesz”. Van olyan, hogy amikor pihenni szeretnék, akkor kapok valami feladatot Istentől – és akkor tennem kell, akármilyen fáradt vagyok. A magánéletem feladása és a készenlét.

Jézus is feladta a „magánéletét”: nemcsak a keresztet vállalta, hanem azt is, hogy amíg Jeruzsálem felé és a kereszttel felé megy, végig szolgáljon: tanítson, ördögöt űzzön, értetlen, indulatos tanítványokat tegyen helyre. Nem foglalkozhatott magával.

Az idegen, aki megszólítja Jézust, lelkes. A lelkesedés nem rossz; akkor van baj, ha csak az van. Péter is „lelkesen” fogadkozott: „kész vagyok veled menni börtönbe vagy halálba”, aztán megtagadta Jézust – de nála volt folytatás: Ő akkor már szerette Jézust, fájt neki, hogy megszakadt (sérült) a kapcsolata vele. Jézus helyre is állította. – Ez az idegen valószínűleg elmegy – nála nincs folytatás.

„Kövess engem!” – Jézus hív, hogy kövessék, de nem mindenki engedelmes. A második ember nem tartotta Jézus hívását mindennél fontosabbnak. A kifogás, amit mond, „családi kötelezettségnek” tűnhet, de valójában az sem biztos, hogy az apja már meghalt. „Majd ha eltemettem” – akkor már nem lesz más dolgom, akkor követlek. De Jézus követése nem egy a sok teendő között. Aki követi, annak mindig követnie kell – miközben végzi különböző teendőit.

De Jézus új feladatot is ad: „menj, hirdesd Isten országát”. Nekünk is hirdetnünk kell, mert „elközelített”, beléphet mindenki, aki hisz abban, hogy az Úr Jézus neki is a Megváltója. Ezt kell megismerni mindenkinek – ha ennek az embernek az apja még él, akkor neki is. – Ha hirdetem Isten országát (élem a hitemet, bizonyosságot teszek), meg fog változni a kapcsolatom az emberekkel. Akkor azért fognak engem szeretni vagy nem szeretni, mert Jézusról teszek bizonyosságot. De én is megtanulom szeretni őket: már nem arra várok, „hogyan eltemessem” (ne legyen dolgom vele), hanem hogy ő is éljen Krisztusban.

A harmadik szintén halogat: „előbb engedd meg...”. Búcsúzkodni akar – de aki ezt teszi, azt ez visszatarthatja. (Voltak több napos „búcsúzkodások” is, pl. Bír 19,3–8: egyre nehezebb volt elindulni.) Ha elkezdem Jézust követni, el kell hagynom bizonyos dolgokat – de ha ezek (amíg végiggondolom őket) még mindig kedvesek, akkor nem fogom tudni követni Őt. – „Aki...

hátratekint”: szántás közben előre kell nézni, csak akkor lesz egyenes. Ha elindultam és „hátratekintek”, azokra a dolgokra, amiket már elhagytam, lehet, hogy nem fognak visszahúzni, de nem lesz „egyenes” a követésem: nem egyértelmű, merre haladok. Ha nem Jézusra nézek (előre), nem tudok rá mutatni sem. Kemény beszéd: „nem alkalmas az Isten országára”, azaz nem jut be! Langyos, ezért az Úr „kiköpi a szájából”.

Minket is Jézus hívott el, hogy kövessük. Csak ez az igazi követés. Tisztában kell lennünk azzal, mi az, ami eltéríthet: a kényelemszeretet, az indulataink (amik sokszor az igazságérzetünkkel vannak összekötve) stb.... de Jézus végig akar vezetni minket az Ő útján: tanítani akar, formálni akar; áldássá akar tenni; „alkalmassá Isten országára”. Ő adja ehhez az erőt. Az én felelősségem: ezt fogadjam el, Őt hallgassam.

Lk 10,42

„Kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”